

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžr/91/2016
Identifikačné číslo spisu: 1012211101
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1012211101.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a z členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci navrhovateľa: Združenie vlastníkov podielov urbárskej a želiarskej spoločnosti v Malackách p.s., so sídlom Hviezdoslavova 90, Malacky, IČO: 42413940, právne zastúpeného: Malata, Pružinský, Hegeduš & Partners s.r.o., so sídlom Prievozská 4/B, Bratislava, proti odporcovi: Okresný úrad Malacky, (pôvodne Obvodný pozemkový úrad v Malackách), so sídlom Záhorácka 60A, Malacky, za účasti: Lesy Slovenskej republiky, Odštepný závod Šaštín - Stráže, so sídlom Pri rybníku 1301, Šaštín - Stráže, o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č.j. 2070/92, OPÚ/2012/244/7-Vr zo dňa 26. septembra 2012, v konaní o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/82/2013-29 zo dňa 24. februára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/82/2013-29 zo dňa 24. februára 2016 m e n í tak, že rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Malackách č.j. 2070/92, OPÚ/2012/244/7-Vr zo dňa 26. septembra 2012 podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ OSP z r u š u j e a v e c r a c i a odporcovi na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Malacky č.j. 2070/92, OPÚ/2012/244/7-Vr zo dňa 26.9.2012, ktorým rozhodnutím odporca v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inom poľnohospodárskom majetku neschválil dohodu o vydaní majetku uzatvorenú dňa 10.2.1993 medzi Združením vlastníkov podielov urbárskej spoločnosti Malacky a Slovenskou republikou, Lesy Malacky, š.p., obsahom ktorej bolo vydanie nehnuteľnosti v kat. úz. H. zapísaných v pozemkovej knihe, vložka č. 4008, parc. č. 45884, 4585, 4586, 4588, 4662/2, 4684/2.

Prvostupňový súd podaný návrh prejednal a rozhodol podľa ust. § 250q zákona č. 99/1963 Z.z. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) pričom dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako správne a vydané v súlade so zákonom. Vychádzal pritom z obsahu administratívneho spisu a zistil, že : „Združenie vlastníkov podielov urbárskej spoločnosti Malacky“ v zastúpení p. Ing. Y. F., p. E. S. a p. Ing. Y. N. doručilo odporcovi dňa 15.12.1992 „na vedomie“ výzvy, adresované Lesom, š.p. Malacky (vo vzťahu k pozemkom parc. č. 4584 - dom, 4585 - roľa, 4586 - roľa, 4588 - roľa, 4662/2 - pasienok, 4684/2 - pasienok), Riaditeľstvu diaľnic Bratislava (vo vzťahu k pozemkom parc. č. 4585 - roľa, 4586 - les), Okresnej správe ciest Bratislava - vidiek výzvy na vydanie predmetných pozemkov podľa § 9 zákona o pôde. Dňa 31.12.1993 navrhovateľ odporcovi doručil dohodu o vydaní nehnuteľnosti uzatvorenú dňa 10.2.1993 medzi „Združením vlastníkov podielov urbárskej spoločnosti Malacky“ a „Slovenskou republikou, Lesy Malacky, š.p.“ (táto dohoda bola predmetom neschválenia rozhodnutím, ktoré je napadnuté podaným odvolaním opravným prostriedkom), podpísanú zo strany oprávnenej osoby ako: „F.“. Podľa „Žiadosti o pridelenie identifikačného čísla Organizácie“ z 10.1.1992 bolo organizácii „Združenie vlastníkov podielov urbárskej a želiarskej spoločnosti v Malackách“ s predpokladaným vznikom ku dňu 16.5.1992 pridelené identifikačné číslo „31822053“, ktoré vzniklo podľa zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov. Zo „Zápisu z valného zhromaždenia Združenia vlastníkov podielov Urbárskej spoločnosti - Obec Urbárska - v Malackách konaného 25.10.1992 v zasadačke OÚ Malacky“ je zrejmé, že tohto zasadania sa podľa priloženej prezenčnej listiny (bez uvedenia príslušných podielov) zúčastnilo 40 osôb. Na tomto zhromaždení bolo schválené predstavenstvo v zložení: Ing. F. Y. - predseda, S. E. - podpredseda, H. E. - hospodár, Z. K. - pokladník. Prítomní prijali uznesenie, podľa ktorého schválili prevziať lesný pozemok do obhospodarovania a požiadať o jeho vydanie. Zo „Zápisu z valného zhromaždenia vlastníkov podielov Urbárskej spoločnosti - Obec domkárska - v Malackách konaného 25.10.1992 v zasadačke OÚ Malacky“ je zrejmé, že tohto zasadania sa podľa priloženej prezenčnej listiny (bez uvedenia príslušných podielov) zúčastnilo 48 osôb. Na tomto zhromaždení bolo schválené predstavenstvo v zložení: L. V. - predseda, H. F. - podpredseda, Z. E. - hospodár, Y. P. - pokladník. Prítomní prijali uznesenie, podľa ktorého schválili prevziať lesný pozemok do obhospodarovania v rézii bývalých podielnikov a požiadať Lesný závod Malacky o jeho vydanie.

Súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v intenciách podaného opravného prostriedku a dospel k názoru, že námietky navrhovateľa nie sú dôvodné a preto ho potvrdil. K námietke, podľa ktorej navrhovateľ je pozemkovým spoločenstvom, ktoré bolo evidované ako spoločenstvo bez právnej subjektivity a zároveň že vlastníctvo jednotlivých vlastníkov k predmetným pozemkom, bolo preukazované uviedol, že je vzhľadom na charakter a samotný obsah napadnutého rozhodnutia nepodstatnou. Odporca v napadnutom rozhodnutí nespochybňoval existenciu navrhovateľa, rovnako sa v ňom nezaoberal vlastníctvom podielov jeho členov. K námietke, podľa ktorej na valnom zhromaždení „Urbárskej a Domkárskej obce“, konanom 25.10.1992 bolo schválené nadpolovičnou väčšinou hlasov, aby predstavenstvo zastupovalo „Združenie vlastníkov podielov urbárskej a želiarskej spoločnosti v Malackách“ v právnych a ostatných záležitostiach, navrhovateľ tiež poukázal na skutočnosť, že pri uplatnení reštitúcie jednotliví vlastníci pozemkov požiadať o ich vydanie. K tejto súd uviedol, že, táto námietka smerovala voči samotným dôvodom vydania napadnutého (negatívneho) rozhodnutia odporcu. Podľa názoru súdu nie je dôvodná. Mal za to, že bolo potrebné súhlasiť s právnym názorom, vysloveným odporcom napadnutým rozhodnutím. Súd ďalej mal za to, že ako to vyplýva z obsahu a účelu zákona o pôde, okrem iného bolo jeho cieľom upraviť proces vydania nehnuteľností oprávneným osobám (§ 4 zákona o pôde), ktoré nehnuteľnosti prešli na štát alebo na inú právnickú osobu spôsobom, vymenovaným v tomto zákone (§ 6 ods. 1, 2 zákona o pôde). Právny režim vydania nehnuteľností je v tomto zákone nastavený tak, že nárok na vydanie nehnuteľnosti uplatní oprávnená osoba na pozemkovom úrade a zároveň vyzve povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti (§ 9 ods. 1 zákona o pôde). Ako to jednoznačne vyplýva zo znenia ust. § 4 ods. 1 zákona o pôde, oprávnenou osobou je fyzická osoba - štátny občan (v tom čase) Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky - ktorá musela súčasne spĺňať atribúty, vymenované v tomto zákonom ustanovení. To explicitne znamená, že tak nárok v zmysle zákona o pôde (v danom prípade pozemkov ktoré boli predmetom uzatvorenej dohody o vydaní nehnuteľností z 10.2.1993) musela uplatniť oprávnená osoba (v danom prípade majiteľa podielov

bývanej urbárskej a želiarskej spoločnosti) u odporcu (na bývalom Pozemkovom úrade Bratislava - vidiek) a súčasne vyzvať povinnú osobu (v danom prípade Slovenskú republiku - Lesy Malacky, š.p.) na vydanie nehnuteľností - na uzatvorenie dohody o vydaní nehnuteľností. Tieto právne úkony predpokladané zákonom o pôde bolo možné vykonať v zásade dvomi spôsobmi: 1/ Individuálne - teda tak, že každá jedna oprávnená osoba by obidva právne úkony uskutočnila iba za seba. 2/ Za aplikácie ust. cit. ust. § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. tak, že by sa obidva právne úkony boli uskutočnené „hromadne“, teda jedným podaním - uplatnením nároku u právneho predchodcu odporcu a rovnako jedným podaním - výzvou na vydanie nehnuteľností adresovanej povinnej osobe. S poukazom na citované ust. § 4 ods. 1 zákona o pôde však v prípade takéhoto postupu museli byť splnené dve podmienky: Prvou bolo, aby na obidvoch týchto právnych úkonoch boli menovite uvedené a špecifikované oprávnené (fyzické) osoby, ktoré ich robia a súčasne osoba (osoby) ich spoločného zástupcu, včítane spôsobu jeho konania - de facto ich zástupcu. Táto podmienka splnená podľa názoru súdu nebola. Druhou bolo (v prípade, že oprávnené osoby sa dajú zastupovať spoločným zástupcom) splnenie podmienky ust. § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. - teda súhlas majiteľov nadpolovičnej väčšiny podielov. Splnenie tejto podmienky nebolo preukázané.

Uviedol, že je zrejme z obsahu výzvy na vydanie nehnuteľnosti adresovanej Lesom, š.p. Malacky (datovanej 14.12.1992), ktorá bola odporcovi doručená v kópii 15.12.1992, výzvu nepodali vlastníci podielov - fyzické osoby, ale „Združenie vlastníkov podielov urbárskej spoločnosti Malacky“ ako (v tom čase) občianske združenie - právnická osoba (ktoré však pod týmto názvom neexistovalo). Poukázal tiež na to, že odhliadnuc od tejto podstatnej skutočnosti pozornosti súdu neušlo, že „Združenie vlastníkov podielov urbárskej spoločnosti Malacky“ (ako to bolo vyššie uvedené) neexistovalo. Ako to je zrejme z obsahu „Žiadosti o pridelenie identifikačného čísla organizácie“ z 2.1.1992, o pridelenie identifikačného čísla organizácie požiadalo „Združenie vlastníkov podielov urbárskej a želiarskej spoločnosti v Malackách“. Pritom tak výzva na uzatvorenie dohody o vydaní bola podaná a dohoda o vydaní nehnuteľnosti bola uzatvorená (dňa 10.2.1993) medzi iným subjektom: „Združením vlastníkov podielov urbárskej spoločnosti Malacky“ a Slovenskou republikou, Lesy Malacky, š.p.. I keby o uzatvorenie dohody o vydaní nehnuteľnosti požiadalo existujúce „Združenie vlastníkov podielov urbárskej a želiarskej spoločnosti v Malackách“ a keby aj na tejto žiadosti o uzatvorenie dohody o vydaní boli uvedení (konkretizovaní) vlastníci podielov - fyzické osoby, i tak by tento právny úkon nebol platný. Absentuje totižto naplnenie podmienky ust. § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb.. Ako to vyplýva zo zápisníc z valných zhromaždení z 25.10.1992, v tento deň sa nekonalo jedno valné zhromaždenie „Združenie vlastníkov podielov urbárskej a želiarskej spoločnosti v Malackách“, ale dve samostatné valné zhromaždenia - osobitne pre „Obec urbársku“ a osobitne pre „Obec domkársku“. Na týchto dvoch oddelených zhromaždeniach boli navyše zvolené dve odlišné predstavenstvá - teda nie jedno predstavenstvo, ako to vyplýva z obsahu zápisníc, predložených navrhovateľom odporcovi. Tiež bolo potrebné poukázať na skutočnosť, že ani z jednej zápisnice nie je možné zistiť veľkosti podielov zúčastnených (prítomných) podielnikov, ktorá skutočnosť je podstatnou pre určenie zástupcu či zástupcov na uplatnenie nárokov podielnikov postupom podľa ust. § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb.. Zdôraznil, že tiež, že pozornosti súdu neušlo, že predmetná výzva na vydanie nehnuteľnosti (na uzatvorenie dohody o vydaní pozemkov) bola podpísaná p. Ing. Y. F., p. E. S. a p. Ing. Y. N., ktoré osoby v tomto zložení neboli zvolení na žiadnom valnom zhromaždení ako členovia predstavenstva navrhovateľa. Výzvu na uzatvorenie dohody o vydaní nehnuteľností v zmysle ust. § 9 ods. 1 zákona o pôde teda neurobili fyzické osoby, ale neexistujúce „Združenie vlastníkov urbárskej spoločnosti Malacky“ ako právnická osoba, táto výzva bola podpísaná osobami na to neoprávnenými. Navyše súd zastáva názor, že je sporným, či nárok na vydanie nehnuteľnosti v zmysle zákona o pôde bol vôbec uplatnený v zmysle zákona o pôde na pozemkovom úrade - právnom predchodcovi odporcu a to z dôvodov vyššie uvedených. Vzhľadom na uvedené, vyhodnotil námietky navrhovateľa ako nedôvodné. Pretože odporca správne rozhodol ak v napadnutom rozhodnutí skonštatoval, že „Združenie vlastníkov podielov urbárskej spoločnosti v Malackách“ nie je oprávnenou osobou v zmysle ust. § 4 ods. 1 zákona o pôde z ktorého dôvodu dohodu o vydaní nehnuteľností, uzatvorenú 10.2.1993 medzi týmto spoločenstvom a povinnou osobou neschválil, súd napadnuté rozhodnutie potvrdil ako správne a vydané v súlade so zákonom o pôde. O trovách navrhovateľa súd rozhodol za použitia ust. § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP s poukazom na výsledok konania. Navrhovateľ bol v konaní neúspešný z

ktorého dôvodu mu súd nepriznal právo na náhradu trov konania.

Proti predmetnému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Mal za to, že predmetným rozsudkom došlo k porušeniu viacerých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a osobitých predpisov, ktoré bol súd povinný brať pri rozhodovaní v uvedenej právnej veci do úvahy, ako aj nerešpektovaním už vysloveného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Sžo/226/2009. Navrhovateľ zastal názor, že neexistuje zákonný dôvod pre rozhodnutie v tých intenciách bývalého pozemkového úradu, ako bolo potvrdené rozsudkom, nakoľko konajúci správny orgán ako ani súd nezohľadnili základné skutočnosti na ktoré mali pri svojej rozhodovacej činnosti prihliadnuť. Odporca pri posudzovaní nároku navrhovateľa a vydaní napádaného rozhodnutia adekvátne nezohľadnil atribút oprávnenej osoby podľa zákona o pôde a spoločného zástupcu podľa § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb.. Navrhovateľ mal za to, že je nepochybným, že členovia navrhovateľa sú oprávnenými osobami podľa § 4 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb., pričom podľa § 37 ods. 2 zákona je týmto osobám vo vzťahu k uplatňovaniu nároku na ... nehnuteľnosti nárokov vyplývajúcich so spoluvlastníctva pozemkových úpravách priznaná možnosť určiť si spoločného zástupcu (spoločných zástupcov. Odporca pri svojom rozhodovaní uvedené ustanovenie opomenul a nezohľadnil ho tak, ako to predvída právna úprava, pričom v odôvodnení len skonštatoval nenaplnenie podmienky oprávnenej osoby na strane navrhovateľa pri uzatvorení dohody o vydaní nehnuteľnosti zo Slovenskou republikou konajúcou prostredníctvom - Lesy Malacky, š.p.. Následne Krajský súd v Bratislave vec nesprávne právne posúdil, pričom nesprávne aplikoval § 37 zákona o pozemkových úpravách, keď napriek príslušným dôkazným prostriedkom nachádzajúcim sa v administratívnom spise odporcu spochybnil uplatnenie reštitučného nároku navrhovateľom ako spoločným zástupcom, ktorý bol poverený uplatniť nárok poverených osôb. Opomenul povahu nehnuteľnosti a fakt, že požadované nehnuteľnosti tvoria neoddeliteľný celok a všetci spoluvlastníci, resp. ich právny nástupcovia sú oprávnenými osobami, ktoré si mohli svoje nároky uplatniť prostredníctvom spoločného zástupcu. Zdôraznil, že počas celého konania pred odporcom ako správnym orgánom, tento nespochybnoval status navrhovateľa ako spoločného zástupcu oprávnených osôb a udelené poverenie navrhovateľovi ako spoločnému zástupcovi. Zastupovanie oprávnených osôb navrhovateľom bolo taktiež zohľadnené pri uzatváraní dohody o vydaní nehnuteľnosti, kedy Slovenská republika zastúpená Lesy Malacky š.p. uvedené v plnom rozsahu rešpektovala, s navrhovateľom dohodu o vydaní nehnuteľnosti uzatvorila. V reštitučnom konaní v zmysle všeobecne záväzných predpisov je možné začať len na návrh oprávnených osôb, resp. oprávnených osôb zastúpených spoločným zástupcom a teda v prípade, ak by navrhovateľ nebol na iniciáciu v konaní oprávnený mal konajúci správny orgán voliť príslušné inštitúty v procesných predpisoch a v konaní s navrhovateľom nepokračovať a nepovažovať ho za účastníka reštitučného konania, nedoručovať navrhovateľovi výzvy, rozhodnutia, nepodávať navrhovateľovi informácie a podobne, nakoľko odporca je ex lege povinný skúmať otázku splnenia podmienok na začatie akýchkoľvek a všetkých reštitučných konaní. Podmienkou poverenia je špecifikácia osôb, ktorá vyplýva z predložených zápisníc, ktorých prílohou je menný zoznam zúčastnených vrátane oprávnených osôb. Prístup odporcu ako aj prvostupňového súdu navrhovateľ považoval za formalistický, opomínajúci platne prejavenu vôľu oprávnených osôb, ktorý jednoznačne smeruje k uplatneniu reštitučných nárokov prostredníctvom spoločného zástupcu. Navrhovateľ vníma spoločného zástupcu v medziach predložených dôkazov za zrozumiteľné, jednoznačné a formulované tak, že je bez akýchkoľvek pochybností nich zrejme, kto je povereným spoločným zástupcom, ktoré osoby poverenie udělili (všetky osoby zúčastnené na členskej schôdzi) a na aký konkrétny právny úkon bolo toto poverenie udelené (na všetky úkony súvisiace s uplatnením reštitučných nárokov). Z predloženej dokumentácie vyplynulo, že za navrhovateľa konal predseda, resp. riadne splnomocnený zástupca, ktorý bol v tom čase Ing. Y. F.. Ďalej poukázal na to, že obe spoločenstvá boli združené v jednom združení, tieto si zvolili, aby ich zastupovalo predstavenstvo navrhovateľa, pričom títo zástupcovia mohli za oprávnené osoby konať samostatne a bez obmedzenia, avšak zároveň nebolo vylúčeným, aby pri uzatvorení dohody figuroval štatutárny orgán predseda navrhovateľa, ktorý bol v tom čase navonok poverený konať za navrhovateľa. Taktiež uviedol, že chýbajúci pojem v označení právneho predchodcu navrhovateľa je len dôsledkom zjavnej chyby v písaní, ktorá nemôže skonštituovať právnu irelevanciu vykonaného úkonu navrhovateľa. Ďalej poukázal navrhovateľ na to, že rozsudok trpí ďalšou vadou spočívajúcou v zmatečnosti a nepreskúmateľnosti rozsudku, nakoľko jeho odôvodnenie nezodpovedá ustáleným požiadavkám na

kladeným. Súd zastal názor, že je sporným, či nárok na vydanie nehnuteľnosti v zmysle zákona o pôde bol uplatnený v jeho intenciách. V tomto koncepte sa vyjadruje súd nezrozumiteľne a nekonštatuje jasný záver o tom, či nárok na vydanie bol alebo nebol uplatnený v súlade so všeobecnými záväznými predpismi. Podľa názoru navrhovateľa je neprípustným, aby rozhodnutie súdu v tak závažnom aspekte celej posudzovanej právnej veci v rozsudku konštatovalo jeho spornosť bez zaujatia jeho stanoviska, ktoré by odpovedalo na predbežnú otázku o súlade/nesúlade uplatnenia nároku so všeobecne záväzným predpismi na úseku reštitúcií.

Súčasne súdom nebol rešpektovaný v uvedenej otázke už skôr vyslovený právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. 2Sžo/226/2009, ktorý konštatoval, že navrhovateľ si riadne uplatnil reštitučný nárok v súlade so zákonom o pôde, pričom pochybenia v konaní boli prítomné len na strane odporcu. Z ohľadom aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva mal za to, že je potrebné rozsudok súdu prvého stupňa považovať za nepreskúmateľný, čo nad rámec vyššie uvedených skutočností taktiež spôsobuje nezákonnosť rozsudku. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil, eventuálne aby zrušil rozhodnutie odporcu a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie.

Oporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne vyjadril, pričom zotrval na doterajších vyjadreniach k veci, žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Účastníci konania sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

Podľa § 220 OSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa § 250l ods. 1, 2 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov. Pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd potvrdil rozhodnutie odporcu, ktorým správny orgán podľa § 9 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku neschválil dohodu o vydaní nehnuteľností, ktorú uzatvorili dňa 10.2.1993 Slovenská republika, Lesy Malacky, š.p. Sasinkova 7, Malacky a Združenie vlastníkov podielov urbárskej spoločnosti Malacky vzhľadom na nesplnenie podmienky uvedenej v § 4 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb..

Účelom zákona č. 229/1991 Zb. o pôde bolo zmierniť následky niektorých majetkových krívd ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období 1948 - 1989, dosiahnuť zlepšenie starostlivosti o poľnohospodársku a lesnú pôdu obnovením pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde a upraviť vlastnícke vzťahy k pôde v súlade so záujmami hospodárskeho rozvoja vidieka aj v

súlade s požiadavkami na tvorbu krajiny a životného prostredia. Zákon sa vzťahuje

- a) na pôdu, ktorá tvorí poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patrí a v rozsahu ustanovenia týchto zákonov aj na pôdu, ktorá tvorí lesný pôdny fond,
- b) obytné budovy, poľnohospodárske budovy a iné stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti včítane zastavaných pozemkov,
- c) obytné hospodárske budovy a stavby slúžiace poľnohospodárskej a lesnej výrobe alebo s ňou súvisiacemu vodnému hospodárstvu včítane zastavaných pozemkom,
- d) iný poľnohospodársky majetok uvedený v § 20 (§ 1 ods. 1 zákona o pôde č. 229/1991 Zb.).

Pre konanie pozemkového úradu pre navrátenie vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutia o priznaní práva a náhrad mu podľa § 6 ods. 1, 2, 3 platia všeobecné predpisy o správnom konaní, teda ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. v platnom znení (ďalej len „správny poriadok“).

Podľa § 4 ods. 1, 2 zákona č. 229/1991 Zb. oprávnenou osobou je štátny občan Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, ktorý má trvalý pobyt na jej území, a ktorého pôda, budovy a stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti prešli na štát alebo na iné právnické osoby v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 6 ods. 1. Ak osoba, ktorej nehnuteľnosť prešla v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v § 6, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami, pokiaľ sú štátnymi občanmi Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a majú trvalý pobyt na jej území, fyzické osoby v tomto poradí:

- a) dedič zo závetu, ktorý bol predložený pri dedičskom konaní, ktorý nadobudol celé dedičstvo,
- b) dedič zo závetu, ktorý nadobudol vlastníctvo, ale iba v miere zodpovedajúcej jeho dedičskému podielu; to neplatí, ak dedičovi podľa závetu pripadli len jednotlivé veci alebo práva; ak bol dedič závetom ustanovený len k určitej časti nehnuteľnosti, na ktorú s vzťahuje povinnosť vydania, je oprávnený iba k tejto časti nehnuteľnosti,
- c) deti a manžel osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom; ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti, a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti,
- d) rodičia osoby uvedenej v odseku 1,
- e) súrodenci osoby uvedenej v odseku 1, a ak niektorý z nich zomrel, sú na jeho mieste oprávnenými jeho deti.

Podľa § 9 ods. 1 až 7 zákona č. 229/1991 Zb. nárok uplatní oprávnená osoba na okresnom úrade a zároveň vyzve povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti. Povinná osoba uzavrie s oprávnenou osobou do 60 dní od podania výzvy dohodu o vydaní nehnuteľnosti.

(2) Dohoda podlieha schváleniu okresným úradom formou rozhodnutia vydaného v správnom konaní.

(3) Rozhodnutie okresného úradu o neschválení dohody preskúma na návrh účastníka súd.

(4) Ak k dohode podľa odseku 1 nedôjde, rozhodne o vlastníctve oprávnenej osoby k nehnuteľnosti okresný úrad.

(5) Pokiaľ je to nevyhnutne potrebné, môže okresný úrad zriaďiť alebo zrušiť na prevádzanej nehnuteľnosti vecné bremeno, prípadne uložiť iné opatrenia na ochranu životného prostredia alebo dôležitých záujmov iných vlastníkov.

(6) K nehnuteľnostiam vydaným podľa § 6 ods. 1 písm. v/ vzniká v prospech povinnej osoby vecné bremeno tak, aby určenie nehnuteľnosti na obranu štátu ostalo zachované. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je rozhodnutie okresného úradu podľa odseku 2.

(7) Proti rozhodnutiu okresného úradu podľa odsekov 4 až 6 možno podať opravný prostriedok na súd.

Podľa § 37 ods. 1 a 2 zákona č. 330/1991 Zb. spoluvlastníckymi podielmi, ktoré sa majú vydať podľa osobitného predpisu (§ 6 ods. 1 písm. d/ zákona č. 229/1991 Zb.) alebo ku ktorým zaniká užívacie právo, (§ 22 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb.) sa rozumejú aj užívacie podiely alebo iné práva na spoločných nehnuteľnostiach, na ktoré sa vzťahovali predpisy o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov. (Zákon SNR č. 81/1949 Zb. SNR o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov) Ak nemožno výšku pôvodných podielov určiť, považujú sa ich podiely za rovnaké. Nie je prekážkou vydania pozemku, ak je zastavaný stavbou vo vlastníctve oprávnenej osoby; v týchto prípadoch na poskytnutie náhrady platia všeobecné predpisy (Občiansky zákonník).

(2) Na uplatňovanie nároku na vydanie nehnuteľnosti a nárokov vyplývajúcich zo spoluvlastníctva v pozemkových úpravách určia oprávnené osoby (spoluvlastníci) spoločného zástupcu (spoločných zástupcov) a spôsob jeho konania; na to je potrebný súhlas majiteľov väčšiny podielov.

Podľa § 42a os. 1 a 2 zákona č. 330/1991 Zb. právo oprávnených osôb uvedených v § 37 ods. 1 a 2 nezanikne, ak ho na obvodnom pozemkovom úrade uplatnia v lehote do 31.12.1993. Lehoty na predkladanie písomných dôkazov o uplatnenom práve sa spravujú všeobecnými predpismi o správnom konaní; dôkazy možno okresnému úradu predložiť najneskôr do 31.12.1995, inak právo zanikne. Do vydania nehnuteľností podľa odseku 1 je doterajší vlastník povinný s týmito nehnuteľnosťami nakladať podľa osobitného predpisu. 54) Ak oprávnená osoba nepredloží dôkazy podľa odseku 1 alebo ak sa nehnuteľnosti nevydajú z iného dôvodu, doterajšie vlastnícke právo zostáva zachované.

Podľa § 32 ods. 1, 2 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Údaje z informačných systémov verejnej správy a výpisy z nich, okrem údajov a výpisov z registra trestov, sa považujú za všeobecne známe skutočnosti a sú použiteľné na právne účely. Tieto údaje nemusí účastník konania a zúčastnená osoba správne orgánu preukazovať dokladmi. Doklady vydané správnym orgánom a obsah vlastných evidencií správneho orgánu sa považujú za skutočnosti známe správne orgánu z úradnej činnosti, ktoré nemusia účastník konania a zúčastnená osoba správne orgánu dokladovať.

Podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods.1 - 3 zákona č. 71/1967 Zb. rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

(2) Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

(3) V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Predpokladom vydania nehnuteľnosti podľa zákona o pôde alebo priznania náhrady za nehnuteľnosti (podľa zákona č. 229/1991 Zb.), ktoré nie je možné vydať bolo, aby si oprávnená osoba uplatnila reštitučný nárok na pozemkovom úrade v zmysle § 9 ods. 1 zákona a zároveň povinnú osobu vyzvala na vydanie nehnuteľnosti, preukázala splnenie zákonných podmienok oprávnenej osoby ustanovených v § 4 ods. 1, 2, ako aj že žiadané nehnuteľnosti prešli v zákonnej dobe (od 25.2.1984 do 1.1.1990) na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku skutočností taxatívne ustanovených v § 6 ods. 1, 2, právo na navrátenie vlastníctva, priznanie náhrady si oprávnená osoba uplatnila v lehote ustanovenej v § 13 ods. 1 zákona o pôde, resp. uvedenej v § 42a zákona č. 330/1991 Zb. a žiadané pozemky ku dňu odňatia mali charakter pôdy podľa § 1 ods. 1. Od osoby uplatňujúcej reštitučný nárok podľa zákona o pôde sa vyžaduje splnenie podmienky štátneho občianstva Slovenskej republiky a podmienky trvalého pobytu na území Slovenskej republiky.

Odvolací súd poukazuje na to, že v predmetnom prípade rozhodnutie odporcu o neschválení dohody o vydaní nehnuteľnosti je vzhľadom na jeho záver nedostatočne zdôvodnené a vo veci bol nedostatočne zistený skutkový stav (§ 250j ods. 2 písm. c/ a d/ OSP).

Navrhovateľ ako odvolateľ namietal a poukázal na to, že odporca ako správny orgán pri svojom rozhodovaní nezohľadnil základné skutočnosti, na ktoré mal pri svojej rozhodovacej činnosti prihliadať. Zdôraznil, že je nepochybným, že členovia navrhovateľa sú opravenými osobami podľa § 4 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb., pričom podľa § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. je týmto osobám vo vzťahu k uplatňovaniu nároku na vydanie nehnuteľností a nárokov vyplývajúcich zo spoluvlastníctva v pozemkových úpravách priznaná možnosť určiť si tzv. spoločného zástupcu alebo spoločných zástupcov.

Ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. bližšie nevyjedzuje obsah pojmu „výzva“. Za písomnú výzvu treba považovať jednostranný právny úkon, ktorý spĺňa náležitosti popísané právnym poriadkom pre platný právny úkon (najmä náležitosti uvedené v ustanoveniach § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorým oprávnená osoba vyzýva povinnú osobu, aby jej vydala vec, ktorú ku dňu účinnosti tohto zákona má v držbe. Zákon č. 229/1991 Zb. neupravil reštitúcie špecifické pre podmienky Slovenska. Preto ich rieši republikový právny predpis, a to štvrtá časť zákona SNR č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb.“). Pre prípad navrátenia vlastníctva k spoluvlastníckym podielom podielníkov v bývalých urbároch, komposesorátoch a podobných pozemkových spoločenstvách (§ 37 ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb.) ustanovenie § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb., z dôvodu hospodárnosti konania, obsahuje podmienku na uplatňovanie nároku na vydanie nehnuteľnosti a nárokov vyplývajúcich zo spoluvlastníctva podielníkov v pozemkových spoločenstvách, a to určiť oprávnenými osobami (spoluvlastníkmi) spoločného zástupcu (spoločných zástupcov) spolu s určením spôsobu jeho (ich) konania, pričom na toto je potrebný súhlas majiteľov väčšiny podielov. V zmysle zákonného ustanovenia § 37 ods. 1 a 2 zákona č. 330/1991 Zb. bývalí členovia urbáru mohli poveriť svojho zástupcu na uplatnenie nároku na vydanie nehnuteľnosti. Toto poverenie však muselo byť zrozumiteľné, jednoznačné a formulované tak, aby bolo bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, kto je povereným spoločným zástupcom, ktoré osoby poverenie udělili a na aký konkrétny právny úkon bolo udelené. Určením spoločného zástupcu oprávnenými osobami podľa § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb., za účelom uplatnenia nárokov jednotlivých podielníkov pozemkového spoločenstva podľa zákona č. 229/1991 Zb., nezaničujú ich práva a povinnosti účastníkov konania v reštitučnom konaní, obzvlášť, ak sú ich prejavy vôle odlišné, resp. nekorešponujú s obsahom plnej moci udelennej zvolenému zástupcovi väčšiny podielníkov pozemkového spoločenstva resp. ak plná moc úplne absentuje.

Bývalý členovia urbáru mohli poveriť svojho zástupcu na uplatnenie nároku na vydanie nehnuteľnosti v zmysle § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb.. Toto poverenie však musí byť zrozumiteľné a jednoznačné a formulované tak, aby bolo bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, kto je povereným spoločným zástupcom, ktoré osoby poverili, poverenie udělili a na aký konkrétny právny úkon bolo udelené (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1SŽ-o-KS/168/2004).

Vychádzajúc z teórie práva platí, že vzťah medzi splnomocniteľom a splnomocnencom je zmluvným vzťahom. Dohoda o plnomocenstve môže byť uzavretá písomne, ústne, dokonca aj konkludentne. Plnomocenstvo je iba jednostranným právnym úkonom, ktorým zastúpený dáva správne orgánu na vedomie, že ho splnomocnenec je oprávnený zastupovať. Podľa § 17 ods. 3 Správneho poriadku „splnomocnenie treba preukázať písomným plnomocenstvom alebo plnomocenstvom vyhláseným do zápisnice. Správny orgán môže v nepochybných prípadoch od preukazu plnomocenstva upustiť.“ Ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. nespája vznik oprávnenia na zastupovanie s udelením písomného plnomocenstva, určuje iba to, že splnomocnenie treba „preukázať“ písomným plnomocenstvom alebo plnomocenstvom vyhláseným do zápisnice. Podľa odbornej literatúry (Kolektív autorov: Správne konanie komentár k správne poriadku. Tlačová, edičná a propagačná služba, Bratislava 1969, s. 63) písomné plnomocenstvo je možné nahradiť čestným vyhlásením. Plnomocenstvo má iba deklaratórnu povahu. To, že neexistuje v písomnej podobe, neznamená, že vzťah zastúpenia neexistuje. Preukázané až následne neznamená, že zastupovanie v rozhodnej dobe neexistovalo. Správny poriadok neurčuje ani to, že písomné plnomocenstvo je potrebné „vopred“ predložiť správne orgánu. Ak plnomocenstvo bude predložené správne orgánu dodatočne, nedostatok písomného plnomocenstva je zhojený a úkony, ktoré zástupca vykonal pred predložením písomného plnomocenstva sú schválené účastníkom konania. Za písomné plnomocenstvo je potrebné považovať aj akýkoľvek písomný prejav, ktorým účastník konania dáva najavo, že konkrétna osoba ho mohla a v akom rozsahu zastupovať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že odporca ako správny orgán uvedené ustanovenia zákona č. 330/1991 Zb. opomenul a nezohľadnil pri svojom rozhodovaní tak, ako to predvída platná právna úprava.

Z vyjadrenia odporcu (pôvodne Obvodného pozemkového úradu v Malackách) zo dňa 17.9.2013 vyplýva, že k uplatnenému nároku boli priložené menné zoznamy pôvodných vlastníkov (spoluvlastníkov) a ich dedičov (oprávnených osôb), avšak bez dokladov dokazujúcich ich oprávnenosť.

Ďalej odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že v rozhodnutí odporcu je uvedený subjekt ako Združenie vlastníkov podielov urbárskej spoločnosti Malacky, zastúpené predsedom Ing. Y. F., pričom v rozsudku krajského súdu je uvedený navrhovateľ ako Združenie vlastníkov podielov urbárskej a želiarskej spoločnosti v Malackách.

S poukazom na uvedené ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. bude predovšetkým potrebné v konaní pred odporcom skúmať, či nárok na vydanie nehnuteľností (výzva na vydanie nehnuteľnosti, Združenia vlastníkov podielov urbárskej spoločnosti Malacky zo dňa 14.12.1992, doručená Pozemkovému úradu Bratislava dňa 15.12.1992) uplatnila oprávnená osoba resp. oprávnené osoby na pozemkovom úrade s poukazom na ustanovenie § 37 ods. 1 a 2 zákona č. 330/1991 Zb., t.j. či nárok na vydanie nehnuteľnosti neuplatnili oprávnené osoby (ktorými by mali byť jednotlivé fyzické osoby s poukazom na ust. § 4 ods. 1, 2 zákona č. 229/1991 Zb., resp. ich právny nástupcovia) prostredníctvom spoločného zástupcu v zmysle § 37 ods. 1 a 2 zákona č. 330/1991 Zb.. Jednoznačne bude tiež potrebné predovšetkým určiť, aké nehnuteľnosti boli žiadané v zmysle zákona č. 229/1991 Zb., čo je možné identifikovať prostredníctvom zápisu v pozemkovej knihe, a ustáliť, či išlo o pozemky resp. podiely na spoločnej nehnuteľnosti majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov (§ 37 ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb.) a či sa má aplikovať v prejednávanej veci režim podľa § 37 ods. 1, 2 zákona č. 330/1991 Zb.. V tomto kontexte ustáliť o aké konkrétne pozemky, ktorého bývalého pozemkového spoločenstva išlo a v súvislosti s týmto bude potrebné náležite a podrobne sa venovať a vyhodnotiť aj zápisy z valného zhromaždenia „Združenia vlastníkov podielov urbárskej spoločnosti - obec urbárska zo dňa 25.10.1992“ a aj zápis z valného zhromaždenia vlastníkov podielov urbárskej spoločnosti - obec domkárska zo dňa 25.10.1992, či z týchto je alebo nie je možné určiť tzv. spoločného zástupcu na uplatňovanie nároku na vydanie nehnuteľností a nárokov vyplývajúcich zo spoluvlastníctva. Bude potrebné posúdiť tieto v kontexte s výzvami na vydanie nehnuteľnosti podľa § 9 zákona č. 229/1991 Zb. - uplatnenie nároku zo dňa 14.12.1992, ktoré bolo doručené zo strany

„Združenia vlastníkov podielov urbárskej spoločnosti“ Pozemkovému úradu Bratislava - vidiek dňa 15.12.1992 v spojitosti s podaním zo dňa 27.12.1993 a to zo strany Združenia vlastníkov podielov urbárskej spoločnosti Malacky, ktorým bola Pozemkovému úradu Bratislava v prílohe doručená dohoda o vydaní majetku v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. o pôde uzatvorená medzi : oprávnené osoby : Združenie vlastníkov podielov urbárskej spoločnosti Malacky a Lesmi Malacky š.p., či sú nárokmi na vydanie nehnuteľností v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. uplatnenými oprávnenými osobami v zmysle § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 229/1991 Zb. v spojení s § 37 ods. 2 zákona č. 330/1990 Zb..

Uvedené skutočnosti bude potrebné tiež posúdiť z hľadiska toho a s poukazom na to, keď ešte pôvodne Pozemkový úrad Bratislava vydal rozhodnutie o prerušení konania zo dňa 30.03.1994 vo vzťahu k tzv. Domkárskej spoločnosti Malacky, resp. ten istý pozemkový úrad výzvou zo dňa 29.12.1992 opätovne vo vzťahu k domkárskej spoločnosti Malacky vyzýval na uzavretie dohody o vydaní nehnuteľností, výpis z pozemkovej knihy, identifikáciu výpisu z pozemkovej knihy a na predloženie dokladov o prechode vlastníckeho práva z vlastníka na Československý štát, tiež výzvou zo dňa 17.11.1995 vyzýval už združenie vlastníkov a podielnikov domkárskej a železiarskej spoločnosti Malacky na predloženie dôkazov podľa § 42a ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb.. Najvyšší súd poukazuje v hore uvedených súvislostiach na princíp právnej istoty a na to, že predmetné reštitučné konanie trvá príliš dlho a je v ňom zmätok, pričom úrady konali s uvedenými subjektami bez toho, aby s poukazom na zásadu súčinnosti v konaní, už v začiatku konania riešili základnú otázku v konaní, kto v konaní vystupuje ako oprávnená osoba s poukazom na § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 229/1991 Zb. a kto prípadne je v konaní s poukazom na ust. § 37 ods. 1 a 2 zákona č. 330/1991 Zb. spoločným zástupcom oprávnených osôb.

V naznačenom smere odporca bude vo veci ďalej konať, posúdi v zmysle námietok navrhovateľa, či navrhovateľ, resp. či tvrdený spoločný zástupca oprávnených osôb uplatnil nárok na vydanie nehnuteľností v súlade s § 37 ods. 1 resp. 2 zákona č. 330/1991 Zb. na príslušnom pozemkovom úrade v zákonom stanovených lehotách. Podľa názoru odvolacieho súdu zdôvodnenie rozhodnutia odporcu o neschválení dohody o vydaní nehnuteľnosti len v tom zmysle, že v predloženej dohode je uvedená ako oprávnená osoba Združenie vlastníkov podielov urbárskej spoločnosti Malacky a nie oprávnené osoby v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. v uvedených súvislostiach je vyslovené ako predčasné.

Podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné najskôr skúmať, či v predmetnej reštitučnej veci bol podaný návrh oprávnených osôb v zmysle § 9 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 1, 2 a § 37 ods. 1, 2 zákona č. 330/1991 Zb., nakoľko tieto skutočnosti z odôvodnenia rozhodnutia odporcu nevyplývajú. Podľa názoru odvolacieho súdu, ak by bolo preukázané, že oprávnené osoby v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 229/1992 Zb. podali takýto návrh v súlade s § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. bolo by na mieste skúmať, resp. vysloviť sa, či takáto dohoda mohla alebo nemohla byť podpísaná za oprávnené osoby týmto spoločným zástupcom v zmysle § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. v spojení s prílohou, v ktorej by bol aktuálny zoznam oprávnených osôb, ktorý sa nachádza v administratívnom spise.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti došlo teda k zrušeniu rozhodnutia odporcu a vráteniu veci s poukazom na ustanovenie § 250ja ods. 4 OSP, pričom súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Vzhľadom na zmenu rozsudku krajského súdu vo veci samej, rozhodol odvolací súd o trovách celého konania vrátane konania pred krajským súdom (§ 24 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu účelne vynaložených trov konania podľa § 250k ods. 1 OSP.

O náhrade trov konania rozhodol najvyšší súd podľa § 151 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že navrhovateľovi náhradu trov konania z dôvodu ich nevyčíslenia nepriznal.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.7.2016.

Dňom 1.7.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 1 Správneho súdneho poriadku konanie podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.